

Posudek magisterské diplomové práce

Autor/ka práce: Jonáš Verešpej

Název práce: Nočné kluby a fotografia: Rola fotografie v klubovej scéne elektronickej tanečnej hudby

Posudek vedoucí/ho práce

Posudek oponenta/ky

Autor/ka posudku (jméno, příjmení, pracoviště): Josef Ledvina

Hodnocení obsahu a výsledné podoby diplomové práce (A/výborně – B/velmi dobře – C/dobře – D/dobře s výhradami – E/dostatečně – F/nedostatečně – nedoporučeno k obhajobě)

Vhodnost zvoleného cíle a přístupu práce.....B.....
Relativní úplnost zpracované literatury ke zvolenému tématu.....B.....
Schopnost kriticky vyhodnotit a použít odbornou literaturu.....B.....
Logičnost struktury práce, souvislost jejich kapitol.....B.....
Jazyková a stylistická úroveň práce.....A.....
Dodržení citační normy (pokud se v textu opakovaně vyskytují přejaté pasáže bez udání zdroje, práce nemůže být doporučena k obhajobě).....A.....
Obrazové přílohy v dostatečném rozsahu, oprávněnost a vhodnost příloh, grafická úprava.....B.....
Původnost práce, přínos k rozvoji oboru.....B.....
Celkové hodnocení diplomové práce.....B.....

Slovní hodnocení diplomové práce včetně otázek, k nimž se diplomant/ka musí při obhajobě vyjádřit:

Jonáš Verešpej se ve své práci věnuje vztahu fotografie a elektronické taneční hudby. Zhruba polovinu textu představuje kapitola „Historie a vývoj klubové fotografie“. Verešpej zde čtenáři jednak předkládá nezbytné minimum z dějin žánrů jako jsou disko, techno, rave nebo house a jednak představuje vybrané fotografky a fotografie, jejichž práce se světa hudební elektroniky týkala nebo týká. Jsou mezi nimi jak autoři fotografií a fotografických souborů dokumentárního charakteru tak ti, kteří svou tvorbu prezentují v kontextu současného umění. V první skupině najdeme mezi řadou dalších známého dokumentátora éry klasického diska Billa Bernsteina, v druhé nepřekvapivě dominuje Wolfgang Tillmans. Charakteristiky práce jednotlivých autorů jsou často výstižné, vyvstává nicméně otázka, jestli by nebyl produktivnější pokus o jiné, analytičtější členění probíraného materiálu než v samostatných monografických medailonech. Nejpodnětější myšlenky najdeme v závěrečném oddíle první kapitoly nazvané „Proliferace klubové fotografie“, kde se Verešpej od monografické struktury odpoutává. Konstatuje zde, že zatímco záběry z klubů Studio 54 nebo Limelight byly omezené a kontrolované limity analogové fotografie, liší se současná scéna

elektronické klubové hudby neomezeným přístupem k fotografiím pořizovaným uvnitř klubů.

V další a původnější části se Jonáš Verešpej věnuje „pravidlům fotografování v současných nočních klubech“ na čtyřech konkrétních příkladech: berlínském Berghainu, pražském Ankali, amsterodamském De School a chicagském Smartbaru. Až na posledně jmenovaný je všem společný více či méně striktní zákaz fotografování uvnitř klubu. Verešpej zde svůj výklad opírá mimo jiné o odpovědi na anketní otázky, kterými obeslal jejich provozovatele. Závěrečná kapitola pak zobecňuje důvody, které vedou řadu současných klubů k zákazu fotografování. Některé jsou celkem bnální – v šeru by svítící displaye telefonů rušily –, jiné vypovídají více o étosu určitého segmentu současné klubové scény. Tak jestliže, je cílem „ztratit se v hudbě“, osvobodit se v momentální realizaci utopie od závazků a společenských tlaků, pak přítomnost kamery realizaci tohoto cíle komplikuje, protože vede k „sebeuvědomění“ a snaze naplňovat očekávání.

Práce Jonáše Verešpeje představuje v řadě ohledů kvalitní dílo, obecně by jí jen prospělo více interpretační odvahy. Doporučuji ji k obhajobě a navrhuji hodnocení B.

Datum:

Podpis: